

Така бѣше и презъ цѣлата онази пролѣтъ. Надъ широкото тракийско поле рано повѣ юженъ вѣтъръ. Топлиятъ бѣлъ вѣтъръ. Бѣше началото на февруарий. По стрѣхитѣ, задъ плетоветѣ и трапищата се бѣлѣха прѣспитѣ на сетенъ снѣгъ. За нѣколко дни само ги изпи земята и бѣлиятъ вѣтъръ. Отнесоха ги, отвѣха ги. Сѣкашъ нивга не сж били тамъ. Остана само полето, широко и зелено — отъ край до край. Нивитѣ сжщо. Подъ снѣга златно зърно бѣше подало зелени крилца надъ угаритѣ и пиеше слънце. Топлото, засмѣно, младо слънце на пролѣтъта.

Оживѣ селото. Звънна момина пѣсенъ по двори, тръгнаха мжже по нивитѣ — единъ съ рало, другъ съ мотика и търнокопъ — да редятъ, да оправятъ.

Всѣки имаше свои грижи. Имахме ги и ние, децата, имахъ ги и самъ азъ. Но това не бѣше нито ужасната таблица на умножението, нито заплетенитѣ задачи, ни домашнитѣ, ни краснописа. Не! Най-тежката ми грижа тази пролѣтъ бѣха стрелитѣ. За заговезни трѣбваше и азъ да имамъ стрели! Тази година — непременно!

Преровихъ най-напредъ всичкитѣ сурови дърва на дървника — търсихъ мекишево дърво. Малко бѣше мекишътъ — две три прѣчки, криви съ чепове. Не се отчаяхъ. Още първата сжбота следъ обѣдъ — следъ обѣдъ нѣмахме училище — събрахъ юнашка дружина и поехме къмъ гората за мекишъ.

Ходихме, върнахме се. Тази нощъ всички заспаха щастливи. А новиятъ день нови грижи — трѣбва стрелитѣ да се направятъ. Имаше благатки